

РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. С., 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – С. в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Ст. Христов

при участието на секретаря Гл.Н.
като разгледа докладваното от Мирослав Ст. Христов Административно наказателно дело № 20223420200178 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. във връзка с чл.84 от ЗАНН.

Жалбоподателят – „Л. С.“ ЕООД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление- гр.С., ул.“Х. ДЖ.“ № 1, представлявано от управителя СВ. ИВ. СТ., ЕГН ***** обжалва Наказателно постановление № СС-28-ДНСК-18/ 01.03.2022г. на началника на ДНСК– София, с което му е било наложено административно наказание- имуществена санкция в размер на 5 000 / пет хиляди / лева за извършено нарушение по чл.178, ал.1 във вр.с чл.177, ал.2 от ЗУТ. Жалбоподателят твърди, че атакуваното наказателно постановление е издадено в нарушение на процесуалните и материални изисквания на закона. Оспорва изцяло АУАН и НП и моли съда да отмени изцяло обжалваното от него НП. В условията на алтернативност моли съда да намали наложеното наказание до неговия минимален размер.

Ответникът – ДНСК– София, надлежно уведомен, не се явява представител, вместо тях ст.юрисконсулт Ц.С., упълномощена и приета от съда. Моли съда да потвърди изцяло обжалваното НП и излага доводи в тази насока. Депозира писмена защита по настоящето административнонаказателно производство.

Жалбоподателят- „Л. С.“ ЕООД, надлежно уведомен, не се явява законния представител, вместо него се явява процесуален представител- адв.К.М. от АК-София, упълномощена и приета от съда. Моли съда да отмени изцяло обжалваното от тях НП, като излага доводи в тази насока. Алтернативно моли съда да намали имуществената санкция до нейния минимален размер.

В съдебно заседание бяха призовани в качеството им на свидетели лицата М. АНГ. М.–актосъставител и Д. П. КР. и КР. Й. К.- свидетели по акта. Същите се явиха и дадоха своите показания добросъвестно, като съда ги прие и приобщи като доказателства по делото.

РП-С.- надлежно уведомена, не се явява представител, не депозира становище по делото.

След даване ход на делото проц.представител на жалбоподателят заяви, че поддържа жалбата в цялост, така както е предявена и не възразява да се приемат предявените с нея писмени доказателства. Бяха депозирани нови писмени доказателства, които съда след изслушване становището на ответната страна счете за допустими и своевременно представени, поради което с мотивирано протоколно определение ги прие като такива по делото и указа, че относно тяхната относимост спрямо спора ще се произнесе с окончателния си съдебен акт.

Проц.представител на АНО заяви, че оспорва жалбата в цялост и я счита за неоснователна. От негова страна също беше депозирано ново писмено доказателство, което съда след изслушване становището на ответната страна счете за допустимо и своевременно представено, поради което с мотивирано протоколно определение го прие като такова по делото.

Съдът, като прецени представените по делото доказателства и като обсъди доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

При извършена контролна проверка, относно спазването на влязла в законна сила на 10.06.2021г. Заповед № *****/ 25.03.2020г. на началника на РДНСК-С. за забрана достъпа и ползването на строеж: „Промяна предназначението на съществуваща едноетажна промишлена сграда № **- склад, в обществена сграда- автомивка на самообслужване за външни клиенти“, находящ се в гр.С., ул.“Х. ДЖ.“ № 1, Индустриелна зона „Запад“, община С., област С., ПИ № ** по КККР на гр.С., от служители на РДНСК-С. на 27.08.2021г. било установено, че жалбоподателя- „Л. С.“ ЕООД ползвал посочения по-горе строеж, без да е въведен в експлоатация от компетентните органи, в нарушение на чл.178, ал.1 във вр.с чл.177, ал.2 от ЗУТ.

Жалбоподателя „Л. С.“ ЕООД е собственик на горепосочената сграда, съгласно Постановление от 15.02.2016г. на частен съдебен изпълнител, вписан под № 1101/ 02.03.2016г., Акт № 59, том 3 в Служба по вписванията гр.С..

Строежът бил трета категория, като част от обект „Стоково тържище“, находящ се в ПИ № ** по КККР на гр.С., съгласно чл.137, ал.1, т.3, б.“в“ от ЗУТ, чл.6, ал.3, т.4 от Наредба № 1/ 30.07.2003г. на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи и Решение № 8839/ 11.06.2019г. на Върховен Административен съд.

За същото нарушение собственикът и ползвател на гореописания строеж е бил санкциониран с Наказателно постановление № СС-22-ДНСК-16/ 10.03.2020г. на ДНСК, потвърдено с влязло в сила Решение № 30/ 18.05.2021г., постановено по КАНД № 13/ 2021г.

по описа на Административен съд- С..

Въз основа на извършената на 27.08.2021г. проверка от служители на РДНСК-С. бил съставен констативен протокол № 58/ 27.08.2021г. с приложен към него снимков материал. А във връзка с направените констатации по него на основание чл.36 от ЗАНН и чл.238, ал.2, т.2 от ЗУТ бил съставен АУАН № СС-28/ 24.11.2021г., в присъствието на законния представител на нарушителя- управителя на „Л. С.“ ЕООД СВ.СТ, като препис от същия му е бил връчен лично на същата дата.

В законоустановения 3-дневен срок, в РДНСК-С. е постъпило възражение с вх.№ СС-359-00-998/ 26.11.2021г. от управителя на „Л. С.“ ЕООД, което АНО е счел за неоснователно, тъй като изложените в него факти и обстоятелства не опровергавали направените с АУАН № СС-28/ 24.11.2021г. безспорни констатации за незаконосъобразно ползване на строежа, без същия да е въведен в експлоатация от надлежния орган.

С горното деяние според АНО, „Л. С.“ ЕООД във функциите си на ползвател, е нарушил разпоредбите на чл.178, ал.1 във вр.с чл.177, ал.2 от ЗУТ, тъй като е ползвал строеж с посочената по-горе идентификация и наименование без да е въведен в експлоатация от контролните органи, и с бездействието си е осъществил състава на чл.237, ал.1, т.4 от ЗУТ.

Към доказателствата по делото са приети всички приложени документи по административно наказателната преписка, както представените от страните в с.з. документи.

Съдът, като прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, и като обсъди доводите на страните, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срока за обжалване от процесуално легитимна страна.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Според §5, т. 38 от ДР на ЗУТ строежи са и преустройствата. Съгласно §5, т. 41 от ДР на ЗУТ (действал към момента на проверката), промяна на предназначението на обект или на част от него е промяната от един начин на ползване в друг съгласно съответстващите им кодове, представляващи основни кадастрални данни и определени съгласно Закона за кадастъра и имотния регистър и нормативните актове за неговото прилагане. Извършените СМР, с които е извършено преустройство и е променено предназначението на сградата, представляват строеж по смисъла на §5, т. 38 от ДР на ЗУТ, квалифициран като трета категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗУТ.

Налице са и влезли в сила съдебни актове, според които категорията на строежа е трета, като съда изцяло се солидаризира с мотивите, изложени в Решение № 77 от 04.07.2018 г. по адм. дело № 271 по описа за 2017 г. на Административен съд – С.. В случая действалия към момента на проверката текст на чл.239, ал.2 от ЗУТ предвижда, че едногодишният срок по Закона за административните нарушения и наказания за образуване на административнонаказателно производство за нарушения по този закон, актовете по

неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството започва да тече от деня на издаване на разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа, а когато не се изисква разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация - от деня на извършване на нарушението. С оглед категорията и доколкото такъв документ не е издаден до момента на проверката, не е изтекъл и срока, посочен в чл. 34 от ЗАНН. Следва да се има предвид, че производството започва с депозиране на заявление от възложителят (жалбоподателя, като негов собственик по аргумент от чл.161 от ЗУТ), тъй като единствено в неговата правна сфера се намират лостовете и деловата инициатива за преустановяване на нарушението. Никой друг не може да инициира производство по чл.177, ал.1 от ЗУТ, което допълнително е мотивирало и извода за липса на основания за преценка на случая като маловажен.

Извън този довод следва да се има предвид и установената трайна съдебна практика по идентични тълкувания на тази правна норма, а именно, че процесното нарушение е от вида продължени такива, които се извършват чрез бездействие във всеки един момент, след започване на ползването на строежа, без издадено разрешение за това и продължават до преустановяването им от нарушителя или от външно за него лице, по правило контролен орган. Т.е. нарушението по чл.178, ал.1 във вр.с чл.177, ал.2 от ЗУТ представлява действие, което се осъществява постоянно през определен период от време, до неговото преустановяване. Следователно в случая се касае за продължено административно нарушение и момента на проверката е момента на неговото установяване. Във всеки един момент от релевиращия период, в пълнота е осъществяван състава на нарушението на чл.178, ал.1 във връзка с чл.177, ал.2 ЗУТ, защото по едни и същи, забранен от закона начин е ползван строежа без съответното разрешение за ползване, издадено от органите на ДНСК. Датите на съставяне на АУАН и на оспореното пред РС-С. наказателно постановление, отнесени към момента на установяване на нарушението, са очевидно съобразени със сроковете от чл.34 от ЗАНН, респ. чл.239, ал.2 от ЗУТ, което ирелевира изцяло оплакването в горния смисъл. В наказателното постановление, като дата на извършване на нарушението, е посочена датата на проверката – 27.08.2021г., който подход в случая не съставлява нарушение на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като на тази дата административно-наказващият орган е установил нарушението. Съдебната практика по отношение на този въпрос е непротиворечива и константна.

За посочения по-горе строеж е била издадена Заповед № ***** от 25.03.2020г. на началника на РДНСК - С. на основание чл.178, ал.5 от ЗУТ. Установено било, че строежът се ползвал от „Л. С.“ ЕООД, без да е въведен в експлоатация от органите по чл.177, ал.2 от ЗУТ, в нарушение на чл.178, ал.1 от ЗУТ. Законосъобразността на тази заповед е била оспорена, при което е било образувано адм. дело № 113/2020 г. по описа на Административен съд -С..

Предвид разпоредбата на чл.217, ал.1, т.3 от ЗУТ, съгласно която подадената жалба не спира изпълнението на административния акт, от жалбоподателя е било направено особено искане по реда на чл.166, ал.4 от АПК за спиране на допуснатото по закон

предварително изпълнение на оспорения акт, което е уважено с Определение № 331 от 08.05.2020г. на Административен съд-С.. В диспозитива на това определение на съда е разпоредено: „Спира предварителното изпълнение до **приключване** на оспорването по адм. дело № 113/2020г. по описа на Административен съд - С....“, тоест е налице срок, до който е спряно предварителното изпълнение на оспорената заповед, даден от съда. Заповедта е била потвърдена с влязло в сила Решение № 126/09.11.2020г. на Административен съд - С., оставено в сила с Решение № 7063/10.06.2021 г. по адм. дело № 344/2021г. на ВАС, Второ отделение, с което тя се явява безспорно изпълнително основание, съгласно разпоредбата на чл.268, т.1 от АПК.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че Решение № 7063/10.06.2021г. по адм. дело № 344/2021г. на ВАС не е било връчено на жалбоподателя. Съгласно Вътрешни правила за документооборота на ВАС, раздел XI „Приключване на делата“, т.60.4 „Преписи от окончателни (неподлежащи на обжалване) съдебни актове се изпращат на страните само когато същите пораждат права или вменят задължения, обвързани със срокове, въз основа на разпореждане на съда“.

Следва да има предвид и факта, потвърден и в съдебно заседание от всички разпитани по делото свидетели, че в разговор с управителя на „Л. С.“ ЕООД - СВ.СТ по време на проверката, същият е заявил, че е запознат с постановеното Решение № 7063/10.06.2021 г. по адм. дело № 344/2021 г. на ВАС. Тези констатации са вписани и в съставения по време на проверката КП № 58/ 27.08.2021г.

С Определение № 464/02.09.2021г. на АС-С. по адм.дело № 175/2021г. е оставено без разглеждане искането за спиране действията по ограничаване достъпа до строежа. С окончателно решение № 511/30.09.2021г. на АС-С. по адм.дело № 175/2021г. е отхвърлена жалбата на „Л. С.“ ЕООД против действията на РДНСК-С. на 27.08.2021г.

Заповедта за забрана достъпа и ползването на строежи е административен акт, чието предварително изпълнение е допуснато по силата на изричната законова норма на чл.217, ал.1, т.3 от ЗУТ. Специалната разпоредба на чл.178, ал.5 от ЗУТ не предвижда изрично изискване за отправяне на покана за доброволно изпълнение (ПДИ) на разпоредените мерки за обезопасяване на строежа, които подлежат на незабавно изпълнение. С ПДИ не се определя дължимост и размер на задълженията, а само се информира длъжника за субективното право на вземане на органа, тоест тя има характер на уведомление. Нейната цел е да даде възможност на длъжника доброволно да погаси задълженията си преди административния орган да пристъпи към действията по принудително изпълнение.

В случая, в т. 3 от разпоредителната част на Заповед № ***** от 25.03.2020г. на началника на РДНСК - С. е разпоредено: „При липса на доброволно изпълнение на заповедта в срока и при условията на чл.277 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, същата да се изпълни принудително от служители на РДНСК - С. с поставяне на отличителни знаци за ограничаване на достъпа и недопускане на хора и механизация до

строежа", тоест съдържанието на тази част на заповедта представлява покана по смисъла на чл.277 от АПК. В изпълнение на заповедта са били поставени и отличителни знаци на ДНСК с цел ограничаване на достъпа и недопускането на хора и механизация на строежа. (В този смисъл: Решение от 06.11.2009г. по адм. д. № 1549/2009г. на Административен съд - София град; Решение № 834 от 15.04.2013г. по адм. д. № 3318/2012г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 2439 от 11.11.2013г. по адм. д. № 3345/2013г. на Административен съд – Пловдив и др.).

Предвид факта, че срокът, за който е спряно предварителното изпълнение на процесната заповед, съгласно Определение № 331 от 08.05.2020г. на Административен съд - С., е изтекъл с постановяване на Решение № 126/09.11.2020г. на Административен съд -С. и на по силно основание- влизането ѝ в сила на 10.06.2021г.- тя отново подлежи на незабавно изпълнение по смисъла на чл.217, ал.1, т.3 от ЗУТ. От датата на влизане в сила на Заповед № ***** от 25.03.2020г. до извършване на законно регламентирания действия по реда на чл.222, ал.1, т.6 и т.7 от ЗУТ от служители на РДНСК - С., във връзка с т. 3 от разпоредителната част на заповедта, е изминал срок по- дълъг от два месеца. Установено е, че липсва доброволно изпълнение в указания срок, тъй като в момента на проверката забраненият за ползване строеж се ползва от външни клиенти, които измиват автомобилите си, в резултат на което служителите на РДНСК - С. са пристъпили към поставяне на отличителни знаци за ограничаване на достъпа и недопускане на хора и механизация до строежа в изпълнение на Заповед № ***** от 25.03.2020г. на началника на РДНСК - С..

Относно възражението за приложението на чл.55, ал.1 от АПК, съда счита същото за неоснователно, тъй като производството по спиране на действието на административни актове, подлежащи на незабавно изпълнение е от компетентността на съда, а не на административния орган.

С Определение № 331 от 08.05.2020г. на АС- С. е даден срок в който е спряно действието на разпоредбата на чл.217, ал.1, т.3 от ЗУТ. С изтичане на срока и по силата на чл.217, ал.1, т.3 от ЗУТ, Заповед № ***** от 25.03.2020г. на началника на РДНСК-С. отново подлежи на незабавно изпълнение, предвид което от служители на РДНСК - С. е извършена проверка, резултатите от която са инкорпорирани в КП № 58/27.08.2021г., с което са спазени законовите разпоредби при изпълнение на административни актове по реда на АПК. Трябва също така да се има предвид, че административнонаказателната отговорност не се реализира по реда на АПК, а по този, предвиден в ЗАНН, с оглед смесването на двете процедури от страна проц.представител на жалбоподателя абсолютно незаконосъобразно.

От датата на влизане в сила на Заповед № ***** от 25.03.2020г., до извършване на законно регламентирания действия по реда на чл.222, ал.1, т.6 и т.7 от ЗУТ от служители на РДНСК - С., във връзка с т. 3 от разпоредителната част на заповедта, е изминал срок по- дълъг от два месеца, в който нарушителят не е прекратил ползването /въпреки, че е запознат с постановеното Решение № 7063/10.06.2021г. по адм. дело № 344/2021г. на ВАС/, а в деня на проверката относно изпълнение на Заповед № ***** от 25.03.2020г., извършена от служители на РДНСК - С., е установено, че строежа се ползва, тоест е констатирано

нарушението. Още повече, жалбоподателят е обжалвал действията на служителите на РДНСК - С. пред АС - С.. Образувано е било адм. дело № 175/2021г., по което е постановено Решение № 511/30.09.2021г. на АС - С., с което жалбата на „Л. С.“ ЕООД против действия на РДНСК - С. от 27.08.2021г., представляващи привеждане в изпълнение на Заповед № ***** от 25.03.2020г. на началника на РДНСК - С. е отхвърлена, което от своя страна е неоспорима индикация, че жалбоподателя е бил запознат с решението на ВАС.

В мотивите на Решение № 511/30.09.2021г. на АС- С. по адм. дело № 175/2021г. е коментиран представения нотариален акт, издаден на база на Удостоверение за търпимост № 11/03.06.2020г. на автомивката, съгласно които: „ Така въведеното възражение е неоснователно. Посоченият поправен нотариален акт като вид акт в охранително нотариално производство нито е с целите, нито е в състояние да „узакони“ процесния строеж. На първо място предмет на принудително изпълнение в процесното производство е акт, с който се забранява ползването на невъведен по надлежния ред строеж, който в процесното производство не е склад № 4, строен преди 2001г. /за който е издадено удостоверение за търпимост № 11/03.06.2020г. / и за който се отнася поправеният нотариален акт от 2020г., а строежът, завършен чрез основен ремонт през 2020г. Узаконяването на незаконен по смисъла на ЗУТ строеж се извършва чрез способите на ЗУТ, а не чрез споменаване на предназначение на сграда в охранително нотариално производство, което е с предназначение - удостоверяване вещни права на собственост, а не право да се ползва не по предназначение невъведен в експлоатация строеж.“

Неспорим факт е, че с НП № СС-22-ДНСК-16/10.03.2020г. „Л. С.“ ЕООД е санкциониран за ползване на строеж: „Промяна на предназначението на съществуваща едноетажна промишлена сграда № ** - склад, в обществена сграда - автомивка на самообслужване за външни клиенти“. Наказателното постановление е било обжалвано от нарушителя пред РС- С., като по този повод е било образувано АНД № 209/2020г. по описа на РС- С., по което е било постановено Решение № 260328/06.11.2020г., потвърждаващо обжалваното НП. Решението на РС - С. е било обжалвано пред АС- С., като е било образувано КАНД № 13/2021г. по описа на АС- С., по което е постановено Решение № 30/18.05.2021г., с което Решение № 260328/06.11.2020г. на РС- С. е оставено в сила.

Следователно НП № СС-22-ДНСК-16/10.03.2020г. е влязло в сила на 18.05.2021г. с постановяване на решението по КАНД № 13/2021г. по описа на АС- С., предвид което не е изтекла една година от влизане в сила на НП № СС-22-ДНСК-16/10.03.2020г. и издаване на процесното НП № СС-28-ДНСК-18/01.03.2022г. на началника на ДНСК. А съгласно § 1, ал. 2 от Допълнителни разпоредби на ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 109 от 2020г., в сила от 23.12.2021г.) „Предвиденото наказание за повторно нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община се налага, когато нарушението от физическото лице или неизпълнението на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на акт, с който е наложено административно наказание за нарушение от същия вид или имуществена санкция за

неизпълнение на задължение от същия вид, освен ако в специален закон е предвидено друго“.

Предвид горното, настоящия съдебен състав счита за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че не е налице повторност на извършеното нарушение, респективно не може да се приеме, че е налице маловажен случай. Препратката, направена от страна на проц.представител на жалбоподателя в съдебно заседание за тълкуването на понятието „повторност“ е ирелевантна, тъй като това тълкуване е дадено изрично в посочената по-горе норма на ЗАНН, по която процедура се движи и настоящето административнонаказателно производство.

Въпросът за вината не следва да се обсъжда, тъй като имуществената санкция се налага по отношение на юридическо лице за обективна безвиновна отговорност, тоест дали „Л. С.“ ЕООД е извършил от субективна страна нарушението, посочено в НП, не е въпрос на настоящото производство.

В останалата си част възраженията на жалбоподателя са ирелевантни за настоящето административнонаказателно производство, тъй като касаят съвсем различни от предмета на спора факти и обстоятелства, с тълкуването на съответните правни норми, които обаче са извън предмета на настоящия спор, развиващ се по правилата на ЗАНН, а не както в повечето от тях е описал проц.представител на жалбоподателя по АПК. Настоящия съдебен състав счита, че в случая се касае за неправомерно смесване на два коренно различни института- това на административното производство, което се развива по правилата на АПК, и настоящето, административнонаказателно производство, което обаче се развива по правилата на ЗАНН. На следващо място, по голяма част от наведените възражения от страна на жалбоподателя има влезли в сила съдебни актове на различни съдебни инстанции- РС- С., АС-С. и ВАС.

Настоящия съдебен състав следва да отбележи и неправилната интерпретация от страна на проц.представител на жалбоподателя, касателно връчването на констативния протокол на жалбоподателя. В случая следва да се има предвид, че констативния протокол обективира резултати от извършена проверка на място, но той няма белезите на индивидуален административен акт, поради което и за длъжностните лица не възниква задължението да го връчват на нарушителя. Следва да се има предвид и разликата между констативен протокол, какъвто е налице по настоящия казус и констативен акт, какъвто обаче не е налице по настоящия казус, поради което и в случая неправилно се смесват двата вида акта от страна на проц.представител на жалбоподателя. Противно на изразеното становище на проц.представител на жалбоподателя, констативния протокол като вид документ не фигурира нито в ЗУТ, нито в ЗАНН; той не поражда права и задължения; не може да бъде оспорен пред съдебна инстанция. Същия представлява само документ, който обективира резултатите от извършена проверка.

Хипотетично, ако проц.представител на жалбоподателя визираща разпоредбата на чл.224, ал.2 от ЗУТ, която изисква съставяне на констативен акт, то същата е неприложима в

производството по ЗАНН, тъй като се прилага в административното производство по издаване на заповед по чл.224, ал.1 от ЗУТ за спиране на строителството и е част от законосъобразността на административния акт, но не и на наказателното постановление.

Съдът намира, че в случая е неприложим института на "маловажен случай" по смисъла на чл.28, ал.1 от ЗАНН. Съгласно ТР № 1/2007г. на ВКС преценката на административно-наказващия орган за маловажност на случая по чл.28 от ЗАНН се прави за законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че са налице предпоставките на чл.28 от ЗАНН, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на НП, поради издаването му в противоречие със закона. Легалната дефиниция на понятието "маловажен случай" се съдържа в § 1, т.4 (Нова – ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) "Маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид“, който по съдържание припокрива предишното му извеждане от нормата на чл.93, т.9 от НК, чиито разпоредби, съгласно чл.11 от ЗАНН, се прилагат субсидиарно по въпросите за отговорността. Според чл.93, т.9 от НК, "маловажен случай" е този, при който извършеното деяние, с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. А според чл.28, ал.1 от ЗАНН, за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя писмено, че при извършване на друго нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишния срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за "маловажност" следва да се прави на база фактическите данни по конкретния казус - вида на нарушението, начина на извършването му, вида и стойността на предмета му, степента на обществена опасност, моралната укоримост на извършеното и т. н., като се отчитат същността и целите на административнонаказателната отговорност. С оглед горните критерии и съобразявайки фактическите данни по конкретния казус- административно наказателната отговорност на въззивника е обективна (безвиновна), а по делото не са събрани доказателства, които да сочат по-ниска степен на обществена опасност на нарушението в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Нещо повече, налице е посочената по-горе повторност на нарушението, т.е. налице е упорито продължавано бездействие от страна на жалбоподателя, поради което съдът приема, че преценката на наказващия орган е правилна и не са налице основания за приложение на чл.28 от ЗАНН.

При това положение, и след като съобрази всички доказателства по делото, настоящия съдебен състав счита, че НП е законосъобразно, правилно, доказано и обосновано. Наложено наказание на жалбоподателя – имуществена санкция в размер на 5

000 лева, се явява правилно и законосъобразно, като при определяне неговия размер в рамките на предвиденото в закона са отчетени посочените по-горе обстоятелства.

При определянето на размера на наказанието административно-наказващия орган се е съобразил с нормата на чл.27, ал.2 от ЗАНН като е отчетел обстоятелствата, че нарушението е извършено повторно, взел е предвид вида и тежестта на извършеното нарушение и е наложил наказание в средния размер, указан от законодателя. Ето защо, доколкото и наложеното наказание е определено в рамките на законово установеното в неговия среден размер, решаващия орган намира, че наказателното постановление се явява законосъобразно и следва да бъде потвърдено изцяло.

Съдът в изпълнение на задължението си за контрол по законосъобразността на образуването и провеждането на административно – наказателното производство, установи следното въз основа на гореизложеното:

В хода на административно– наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Актът за установяване на административно нарушение е съставен от овластено за целта длъжностно лице. Наказателното постановление е издадено в шестмесечния прекузивен срок по чл.34, ал.3 от ЗАНН, от материално компетентно лице. Спазени са нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, като съставеният акт за установяване на административно нарушение и издаденото наказателно постановление съдържат всички реквизити, посочени в тези норми. Административно–наказващият орган е описал нарушението, квалифицирал е същото от материално – правна страна, респективно е посочил правното основание за ангажиране на обективната отговорност на „Л. С.“ ЕООД.

Според чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Според чл. 143, ал. 3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. С оглед крайния изход на спора и направеното от пълномощника на въззиваемата страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като взе предвид фактическата и правната сложност на случая, съдът прецени, че жалбоподателят следва да бъде осъден на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН във вр. с чл. 143 от АПК да заплати на ДНСК- София юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева, определено съгласно чл. 144 от АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Искането на проц.представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение се явява неоснователно и следва да бъде отхвърлено като такова по аналогия на изложеното по-горе, поради което и съда не дължи произнасяне по възражението за прекомерност, направено от страна проц.представител на АНО, относно посочените от жалбоподателя разноски, касателно заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от гореизложеното и на основание чл.63, ал.2, т.5 във вр.с чл.63, ал.9 от ЗАНН, Районен съд- С.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № СС-28-ДНСК-18/ 01.03.2022г., издадено от началник на ДНСК– София, въз основа на АУАН № СС-28/ 24.11.2021г., с което на основание чл.237, ал.1, т.4 от Закона за устройство на територията е наложено административно наказание- „имуществена санкция” в размер на 5 000 / пет хиляди / лева на „Л. С. ЕООД, ЕИК **”, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.“Х. ДЖ.” № 1, представлявано от управителя СВ. ИВ. СТ. за извършено административно нарушение по чл.178, ал.1 във вр.с чл.177, ал.2 от Закона за устройство на територията като *законосъобразно, доказано, обосновано и правилно.*

ОСЪЖДА „Л. С. ЕООД, ЕИК **”, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.“Х. ДЖ.” № 1, представлявано от управителя СВ. ИВ. СТ. да заплати на ДНСК– София юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв.К.М. при АК-София за присъждане на адвокатско възнаграждение, като неоснователно.

Решението подлежи на касационно обжалване в четиринадесет дневен срок пред Административен съд- С., считано от датата на съобщаването му.

Съдия при Районен съд – С.: _____